

градъ? — Казахъ имъ че съмъ отъ Стара-Загора, бѣгамъ. — Защо ме питате? — Усѣмнихме се у васъ и на шапката ви за да не сте друго нѣщо за туй питаме. Азъ разбрахъ цѣлѣта имъ, та имъ казахъ: добръ, ако вий тѣй познавате шпиопитѣ, увѣрявамъ ви, че нѣщо нѣма да издирите и хванете, та ги оставихъ и влѣзохъ на вѣтрѣ въ града въ една тѣсна и дълга права улица, която ми се видя, че нѣмаше край, дѣто тукъ питахъ, тамъ питахъ за спицарията на града и за доктора имъ, най-послѣ я намѣрихъ срѣщу полицията подъ моста на рѣката, влѣзохъ въ нея, попитахъ за Г-нъ Доктора; спицеринътъ ми каза: че е българинъ живѣй навѣтрѣ въ града близо при черковата Св. Богородица, първепъ да ида да зема рецета отъ него, че тогава ще ми даде цѣръ за сюрдюнтъ. Распита ме за приключението, разказахъ му на кратко за всички ни съжеляваше, който послѣ ме поканида бжда въ неговата кжца; но му казахъ: че не съмъ самичкъ; защото имамъ и двѣ сестри съ меня, които ги оставихъ на друго мѣсто, щото ако не намѣри мѣсто другадѣ, дожаждамъ. Подиръ отъ дюкяна му съ питаение тукъ тамъ намѣрихъ Г-нъ градскийтъ докторъ, расправихъ му причината на болѣстьта си, даде ми рецета и се отиравихъ съ стѣклено шише въ ржка за цѣръ. Подиръ занесохъ и дадохъ рецетата на Г-нъ спицеряна, получихъ наставления за пиението му, взехъ си шишето и искахъ да платя; но той ми каза: не, нѣма да дадете за сега пари и азъ му благодарихъ за отпущанието имъ. Видѣхъ още и Гавриила Старозагорския спицеранъ, распознавате ли се ни каза първия? Да, познаваме се и ми повтори, че той е на квартира у дома, та ако обичате елате и вий. Отговорихъ на поканата му че да намѣри момичетата ще дойдемъ, ако не ни покапятъ на друго мѣсто и си излѣзохъ. Върнахъ се и взехъ та попитахъ тукъ тамъ нѣкои отъ стоящитѣ по улицата хора да ни пусятъ, дѣто единъ папукчия ми прѣдложи кжцата на баджанана си и ме попита колко хора сте? — Отговорихъ 3-ма, азъ и двѣ момичета. Твърдѣ добръ ми каза той: ела да те заведа у двора на папукчията Денча, ей тукъ близо до Св. Троицес-